

Patriarcham ex celsissima turri præcipitarit, sic ut narrat Sigerius lib. 4. de Regno Italie ad annum DCCCI. Hoc auditio immani scelere, Paulinus Foro-julienus, seu Aquileiensis Patriarcha Concilium Altini mox celebravit, in quo Patres auxilium Caroli Magni Imperatoris in Joannem Venetorum Ducem, ob cædem Joannis Patriarchæ Gradensis factam implorarunt. Extat hujus Concilii Epistola Synodal ad Carolum Magnum Imperatorem directa apud Carolum Cointium Tomo vi. Annalium Ecclesiæ Francorum pag. 808. (a).

„ (a) De hoc Altinensi Concilio ambigere me pluriuum late exposui in superioribus adnotationibus. Id unum profecto constat Altinense hoc qualemque Concilium, cuius synodica evulgata est a Baluzio, a veteribus nuspian commemorari. Synodica vero, ex qua una innotescit, ex viatiissimo Cod. ab eodem Baluzio data est ut sæpe Delio Natore indigeat. Ego illam integriorem reperi in Vaticano Cod. eandem juxta eam lectionem daturus sum in nova Conciliorum editione, quæ hos annos Venetiis adornatur. In eo vero Cod. pro Altini legitur Altii quod & bene congruit textui; nam sequitur Altii consilio Regis. Insuper concilium istud haberi nequaquam potuit ante annum 800. cum inscripta sit Carolo Regi, non vero Imperatori, quem titulum semper præferunt scriptæ ad Carolum literæ post annum 800. Joannes vero Patriarcha nonnisi post annum 800. neci traditus est. Ex quo fit ut concilium si quod fuit Altini celebratum, in causa eius necis haberi nequaquam potuerit. Igitur Epistola Synodica facile data est ex Concilio Foro-julieni, cui etiam in Cod. Vaticano opportune præmittitur.

Anno DCCCI. Athelardus magna Britanniæ primas, seu Ecclesiæ Cantuariensis Archiepiscopus, Clovesovensem Synodum ex Provincialibus Episcopis, his nimirum, quos olim Gregorius Magnus ejus Sedi subjecerat, convocavit, in qua Romani Pontificis Leonis III. mandatum exposuit, & cavit in primis, ne ullus deinceps Metropolitanæ suæ Sedi honorem, prærogativam, & privilegia minuere aut invadere præsumeret. Hanc Clovesovensem Synodum resert Spelmanus, & ex eo Labbeus Tomo VIII. Conciliorum.

Anno DCCXIII. Quinque Concilia suaione Caroli Magni celebrata sunt, videlicet Arelatense, Moguntinum, Remense, Turonense, & Cabilonense. In Concilio Arelatensi, quod habitum fuit in Basilica Sancti Stephani Protomartyris, conditi sunt ad restaurandam collapsam Ecclesiæ disciplinam Canones XXVI. qui extant Tomo VII. Annalium Ecclesiæ Francorum. Eodem etiam Concilii Arelatensis Canones recenset, & explicat noster Natalis Alexander articulo tertio cap. iv. Historiaæ sæculorum IX. & X. in Concilio Moguntino, quod in Claustro Basilicæ Sancti Albini congregatum est, confessi sunt Canones LXI. in quibus de Fide, Spe, & Char-

itate, de Vita Clericorum, & Monachorum, de Litanis, & quatuor temporibus observandis, aliisque Rebus Ecclesiasticis plurima sunt saluberrime constituta. Extant illi LVI. Canones Tomo VII. Conciliorum, & apud Carolum Cointium Tomo VII. Annalium Ecclesiæ Francorum. Eosdem etiam Concilii Moguntini Canones resert & exponit Natalis Alexander articulo IV. capitul. IV. Historiaæ sæcul. IX. & X. In Concilio Remensi, cui præfuit Wulfarius Archiepiscopus Remensis, conditi sunt Canones quadraginta quinque, qui præcedentium Synodorum Arelatensis, & Moguntinæ Canonibus gemini sunt, extantque Tomo VII. Conciliorum, & apud Carolum Cointium Tomo VII. Annalium Ecclesiæ Francorum. In Concilio Turonensi sancti sunt Canones LI. qui mores, & Ecclesiæ disciplinam spectant, extantque locis mox a me laudatis. Eorumdem Concilii Turonensis Canonum LI. Synopsis, & expositionem legis apud nostrum Natalem Alexandrum Articulo VI. Historiaæ sæculorum IX. & X. In Concilio Cabilonensi constituti sunt sexaginta sex Canones, qui multa præscribunt disciplinæ Ecclesiasticae Capita, extantque locis iam memoratis. Brevem quoque eorumdem sexaginta sex Concilii Cabilonensis Canonum notitiam atque explicationem tradit sæpe citatus Natalem Alexander articulo VII. cap. IV. Historiaæ sæcul. IX. & X.

Anno DCCXVI. Imperante Ludovico Pio congregatus est Conventus Aquisgranensis, in quo Episcopi ad petitionem Imperatoris, qui aliquam Institutionis formam tam pro Canonicis, quam pro sanctimonialibus ex sacris Canonibus, & SS. Patrum verbis excerptam peroptabat, geminam Regulam duobus libellis comprehenſam considerunt (a). Libellus, qui Canonicon continet Regulam, constat c. cxlv. Libellus vero, qui sanctimonialium Regulam exhibet, Capit. xxviii. complectitur. Alium Conventum Aquisgranensem an. sequenti, seu DCCXVII. convocari curavit idem Imperator Ludovicus Pius, in quo de uniformi ratione vivendi secundum Regulam S. Benedicti actum est, ob idque septuaginta duo fuere constituta Capitula, sicut testatur Leo Ostiensis in Chronico Cassinensi lib. I. cap. 16. Duas illas Synodos Aquisgranenses suaione Ludovici Imperatoris convocatas Baronius, Cointius, & Natalis Alexander fecuti Auctorem Vitæ Ludovici Pii in unam Synodum confundunt. At duas illas Synodos Aquisgranenses distinguendas esse, Auctoremque vitæ Ludovici Pii Imperatoris eas in unam eamdemque Synodum male confusisse, plurimis argumentis evincit Clarissimus Pagius in sua Critica Baronii ad annos DCCXVI. & DCCXVII. (b)

„ (a) Regula Sacrarum Virginum in Conventu Aquisgranensi edita capitula continent „ XXIX. nam præter vulgata, aliud ego adjectum reperi in Cod. vetustissimo, eodem quo „ concilium habitum est, sæculo exarato, servato apud religiosissimos PP. coenobii S. Crucis „ in

„ in Jerusalim Romæ mihi communicato ab eruditissimo Patre Dario Marinoni ejusdem coenobii Monacho, idemque ego datus sum in novem, quam sæpe commemoravi, Conciliorum editione. In qua pariter adjiciam regulam pro Canonicis interpolatam quidem, sed omnino ab ea interpolatione diverlam, quæ in Labbeanis Concilii profertur.

„ (b) Præter geminas hasce Aquisgranenses Synodos, tertiam aliam ego distinx in meo Conciliorum supplemento habitam anno 803. sub Carolo Magno pro Monachorum reformatione, de qua vetustus author Annalium Francorum vulgatus a P. Martene Veter. Monum. tom. VII. in ea vero conditos nonnullos existens Canonibus, quos comprehensos legimus in collectione 80. Canonum Conventus Aquisgranensis anni 817. sub Ludovico Pio. Id vero deduxi ex regularibus decretis a S. Synodo in Francia sub Carolo Magno conditis, & a S. Simperio Episcopo Auguftano & Abate Morbacensi commemoratis, vulgatisque a P. Pez Anecd. tom. II. part. 3. vulgatis. Ibi vero XXVII. tantum capitula in ea Synodo condita animadvertis, quorum postrema duo ita desiguntur: ultima vero duo capitula &c. Condidit ergo hoc Concilium sub Carolo Magno XXVII. tantum capita & non plura, eademque recurserunt cum aliis admixta in ampliori collectione Canonum 80. Concilii Aquisgranensis 817. sub Ludovico Pio.

Anno DCCXXIX. Imperantibus Ludovico Pio, & Lothario, quatuor ad Ecclesiasticae Disciplinæ restorationem celebratae sunt Synodi, Moguntina, Parisiensis, Lugdunensis, ac Tolosana. Sed ex istis quatuor Synodis extat nunc tantum Synodus Parisiensis, quæ inter Parisenses est ordine sexagesima, distribuiturque in tres partes, sive in Capitula xciv. quorum Synopsis, & explicationem legis apud Natalem Alexandrum art. IX. cap. v. Historiaæ sæculorum IX. & X. i. partis (a).

„ (a) Quanquam verum est Conciliorum istorum Canones non extare, adhuc tamen superfluit Agobardi, aliorumque Episcoporum ab hac Synodo latæ Epistolæ geminæ, quas legas integras in Biblioth. Veter. PP. Tom. IX. edit. Paris. Insuper Concilii Parisiensis, cuius extant Canones, est etiam Epistola Ynchadi Parisiensis Episcopi vulgata a Dubois Histor. Eccl. Paris. Tom. I. pag. 349. pro afferendis Ecclesiasticae Parisiensibus proventibus nonnullis. Huic Epistolæ subscribunt Episcopi nonnulli quod valet ad eruendos Patres ejusdem Concilii, quorum nulli apparent in Canonibus evulgatis.

Anno DCCXXXVI. Ludovicus Pius Imperator ad fanciam Ecclesiæ disciplinam Synodum Aquisgranensem convocari curavit, quæ duas in partes dividitur, quarum una tripartitos Canones complectitur circa tria Capitula, quæ, ut ab Episcopis illius Synodi tractarentur, a Ludovico Pio Imperatore suadente proposita sunt. Altera pars in tres libros distribuitur, quos Episcopi istius

Synodi Pipino Aquitanus Regi direxerunt, ut res, quas ei antea per Commonitorium suggesterant, Sacræ Scripturæ testimoniis, & exemplis illustrarent. Perit quidem istud Commonitorium, sed quid contineret abunde docent prædicti tres libri, qui editi sunt in Collectionibus Conciliorum, seu Tomo VII. cum capitulo in hoc Concilio Aquisgranensi conditis.

Anno DCCXLIII. Synodum apud Lauriacum, suadente Carolo Calvo Galliarum Rege, in pago Andegavensi coacta est, in qua statuta sunt quatuor Capitula adversus eos, qui auctoritatem, juraque Ecclesiastica, & Regia contemnunt, quibus sancientis occasionem dederunt Lambertus comes, aliqui, qui contra Carolum Calvum Regem eo tempore rebellaverunt. Anno sequenti, seu DCCXLIV. habita est Synodus ad Theodonis Villam, in qua Lotharius Imperator, & fratres eius Ludovicus, & Carolus, depositis odii, concordiam inter se inierunt. Qua de re, & aliis negotiis Ecclesiasticis conditi sunt Canones sex, qui extant Tomo VII. Concil. eorumque Synopsis tradit Natalem Alexandrum art. XII. cap. IV. part. I. Historiaæ sæculorum IX. & X. Habitum est etiam eodem anno DCCXLIV. suaione Caroli Calvi Regis Concilium Vernense in Palatio Regio, præidente Ebrieno Pictavorum Episcopo Sacri Palatii Archicappellano, in quo XII. de Disciplina Ecclesiastica extant Canones Tomo VII. Concil. & apud Natalem Alexandrum articuli XIII. loci mox laudati.

Anno DCCXLV. sub eodem Carolo Calvo Regi indicta est Synodus Bellovacensis, in qua, vacante per depositionem Eboronis Sede Remensi, Hincmarus in ejus locum fuit suffectus, & Remensis Archiepiscopus consecratus, octoque editi sunt Canones, qui Disciplinam Ecclesiasticam spectant, extantque Tomo VII. Concil. & apud Natalem Alexandrum art. XIV. loci jam indicati. Eodem anno, regnante in Galliis Carolo Calvo, habita est Meldensis Synodus, in qua, ut iuria Ecclesiastica sarta recta conservantur, scripti sunt Canones quinquaginta sex, extantque Tomo VII. Conciliorum, & apud Natalem Alexandrum art. XV. cap. IV. partis I. Hist. sæculorum IX. & X.

Anno DCCXLVI. convocata est Synodus Parisiensis, in qua Ebbo antehac Remensis Archiepiscopus Sedem, qua dejectus fuerat, invadere prohibitus est, & omnia Capitula, quæ constituta sunt in præcedentibus Conciliis, Lauriacensi, apud Theodonis Villam, Vernensi, Bellovacensi, & Meldensi, fuerunt abolita, seu terminata, sicut aperte declarat ejusdem Concilii Parisiensis Præfatio, quæ una cum illius Actis extat Tom. VIII. Conciliorum.

Anno sequenti, seu DCCXLVII. suaione Ludovici Germaniæ Regis congregata est Synodus Moguntina Præside Rabano hujus Urbis Archiepiscopi, cui etiam Choripisci, Abbates, Monachi, & omnium Ordinum Clerici adsuere. In ea conditi sunt Canones XXXI. de Disciplina Ecclesiastica, quæ non minus in Regno Ludovici,

HISTORIA

vici, quam Caroli ejus fratri erat labefactata . Extant hi Canones XXXI. Tomo VIII. Conciliorum, & apud Natalem Alexandrum art. xvii. cap. iv. partis i. Hist. saeculorum ix. & x. Aliud Concilium Moguntinum anno sequenti, seu DCCXLVIII. celebravit Rabanus contra Gothescalcum, de quo Concilio, sicut & de aliis Synodis Caristacensi prima, anno DCCCLIX. Caristacensi secunda, anno DCCCLIII. Valentina teria, anno DCCCV. Lingonensi, & Tullenensi, anno DCCCLIX. quæ, servente nono Ecclesiæ saeculo in Galliis causa Gothescalchiana, celebrata sunt, sat superque eginus superioris. Consulto etiam hic prætermitto Concilia, quæ nono Ecclesiæ saeculo in causa Eboronis habita sunt, videlicet Bellovacense, an. DCCXLV. Suesseone seendum an. DCCCLIII. & Suesseone tertium an. DCCCLXVI. Prætermitto similiter Concilia, quæ convocata sunt in causa Rothadi Suesseonensis Episcopi, & in causa Hincmari Laudunensis Episcopi, ac denique in causa divortii Lotharii Regis, & Theutberge ejus conjugis, quia ejusmodi Concilia, & res in his gestas jam compendiose attigimus, nec in his diutius immorari sinit nobis in tractandis rebus Ecclesiasticis praescripta brevitas.

D. Percensuistine omnia Concilia Provincialia, quæ nono saeculo fuerunt convocata?

M. Quædam alia Concilia Provincialia IX. Ecclesiæ saeculo fuerunt convocata, a quibus breviter nos expedire necesse est. Anno itaque DCCCL. habita est Synodus Ticinensis, in qua ad reformandos Ecclesiæ mores conditi sunt XXV. Canones, quorum Synopsm, & expositionem exhibet Natus Alexander art. xvii. cap. iv. Historia saeculorum ix. & x. Ad Concilium Tullense secundum in Villa Tusciaco quatuordecim Provinciarum Episcopi an. DCCCLX. convenerunt, ac pro Ecclesiastica Disciplina restauratione quinque considerunt Canones, qui extant una cum Epistola Synodal aduersus rerum Ecclesiasticarum invasores, & Hincmari Epistola de nuptiis Stephani, & filiæ Regimundi comitis Synodi iussu scripta Tomo VIII. Conciliorum. Wormatiæ nobilem Germaniæ Civitatem Nationalis convenit Synodus sua fatione Ludovici Germaniæ Regis anno DCCXLVII. in qua conditi sunt Canones XLV. ex quibus singulare observatio dignus est Canon decimus quintus, quo statuitur, ut ad inquirendum furti auctorem in Monasteriis, Missa ab Abbatie, vel alio Presbytero ejus iussu celebretur, & singuli Monachi pro purgatione sua corpus, & Sanguinem Christi percipient, ut hoc pacto se innocentes ostendant. Sed hæc disciplina, quæ ix. Ecclesiæ saeculo obtinebat, propter sacrilegii periculum postea jure merito fuit abrogata. Præter hos quadraginta quinque Canones Concilii Wormatiensis, circumseruntur alii triginta quinque, qui tamen in vetusto MS. Codice desunt, nec ad istam Synodum Wormatiensem pertinent, cum interdum in iis repetantur, quæ superioribus Canonibus sancta legantur.

Con-

ECCLESIASTICA.

Concilio Ravennensi fuerint confirmati in Synodo secunda Trecensi, quam Joannes VIII. Summus Pontifex in Galliis existens an. DCCCLXVIII. convocavit (a). In hac Synodo Trecensi actum est de causa Hincmari Laudunensis Episcopi, sicut superius a nobis jam observatum est.

(a) Concilii hujus Trecensi acta ex Ambrosianis schedis auctiora & ampliora edidit Muratorius Ret. Ital. to. II. p. 2. ex quibus appareat canones in ea editos ad viginti ascensisse; huic vero non Joannes quidem Pontifex, ut plerisque creditum, sed Ansperius Mediolanensis Archiepiscopus præfuisse discimus. Subscripti vero huic leguntur plures Itali Episcopi, & subiiciuntur subscriptiones Patrum Concilii Pontigonensis. In quo concilio canones Ravennatenes confirmati sunt.

Anno DCCCLXXXI. congregata est Synodus apud Sanctam Macram in Diœcesis Remensis finibus, in qua non pauca ad Disciplinam Ecclesiasticam restaurandam sancta sunt, extantque Canones octo in ea conditi Tom. IX. Conciliorum. An. DCCCLXXXVII. Luitbertus Archiepiscopus Moguntinus Synodum Moguntiæ celebravit, in qua ad Disciplinam Ecclesiasticam propter incursionses Normannorum reformatam viginti sex conditi sunt Canones, qui extant Tomo IX. Conciliorum. Eodem circiter anno Synodus Metensis celebrata est in Ecclesia Sancti Arnulphi, cui Radobodus Trevirensis Archiepiscopus, & tres Episcopi, unus Abbas, & multi Sacerdotes adfuerunt. Tredecim in ea Synodo conditi sunt Canones, qui extant tom. IX. Conc. An. DCCXCII. apud Viennam Galliæ Metropolim, præsentibus, & præsidentibus Formosi Papæ legatis Concilium ab Episcopis Regni Arelatensis in Basilica Salvatoris celebratum est, in quo conditi sunt quatuor Canones, qui extant Tom. IX. Conciliorum. An. DCCXCIV. apud Tiburiam Villam Regiam ad Rhenum non longe a Moguntia, Synodus, quæ dicitur Tiburiensis, congregata est ad corrigenda Clericorum vitia, & ad Ecclesiastica Disciplina restaurationem. Ad eam Episcopi viginti duo convenerunt, qui Canones quinquaginta, & octo ediderunt, quos refert, & explicat Natus Alexander art. xxx. cap. IV. partis I. saeculorum IX. & X. Denique, ex tribus Conciliis, quæ Flodoardus in Fragmento de Pontificibus Romanis a Joanne IX. Pontifice Maximo congregata fuisse affirmat, duo tantum superunt, nempe Romanum, & Ravennense, quæ an. DCCXCIV. fuere celebrata. In Concilio Romano Acta Pseudo-Synodi Romanæ a Stephano VII. habitæ Joannes IX. confirmavit, Sergium, & socios damnatos restituì vetus, violatores Sepulchri, cadaverisque Formosi Papæ damnavit, Episcopos a Stephano VII. exauguratos ad gradus pristinos reduxit, & Lamberti Imperatoris unctionem confirmavit. In Concilio Ravennensi, quod paulo post Concilium Romanum ab eodem Joanne IX. coactum est, & cui Lambertus Imperator, & lxxiv. interfuerunt Episcopi, Statuta in Capitularibus Regum Francorum de per solvendis decimis Episcopis confirmata sunt. Sed

de utroque Concilio, Romano videlicet, & Ravennensi legendus est Clarissimus Pagus in sua Critica Baronii ad annum DCCXCIV. ubi etiam perdocte obseruat, Signum lib. 6. de Regno Italie, & nonnullos alios Scriptores fuisse hallucinatos, dum Concilium Ravennense inscite confundunt cum Concilio Romano, & ex duabus unum perperam fecerunt (b). Sed de Conciliis, quæ tam ad dirimendas fidei Controversias, quam ad sancientam Ecclesiæ disciplinam variis in locis nono Ecclesiæ saeculo fuerunt celebrata, plura non dicam, ne prætergrediar horam, qua Colloquia nostra arena Clepsydra vulgo metiri solemus.

(b) Quamquam & alia ego Concilia, hoc labente saeculo celebrata, in meo Conciliorum Supplemento recensui, in collectiones nondum inventa, eaque hic attingere supersedeo, memoratu tamen dignum judico Concilium Catalaunense sub Manton Episcopo, quem fere coepisse judico circa annum 893. Ille vero habita Catalaunis Synodo judicavit in causa Angelici presbyteri, qui palam uxorem duxit. In ea causa Partes judicarunt tantisper suspensi sententiam, quoad usque Remensis Archiepiscopus Fulco consuleretur. Extant Man tonis ad eundem Fulconem literæ apud Mabillonum Analect. p. 429. edit. in fol. Hoc primum exemplum conjugii a Sacerdotibus celebrati occurrit.

COLLOQUIUM V.

De Viris Illustribus, qui nono Ecclesiæ saeculo doctrine, & pietatis laude claruerunt.

D. UT scriptorum Ecclesiasticorum, qui in variis Orbis partibus nonum Ecclesiæ saeculum doctrina, & pietate illustrarunt, notitiam facilius assequi, eorumque genuina Opera accuratius a spuriis secernere possim, optarem ut in isto Colloquio illos distribuerem in sex omnino classes; ita ut in prima essent omnes Scriptores Galli; in secunda Scriptores Itali; in tertia Scriptores Germani; in quarta Scriptores Hispani; in quinta Scriptores Hispani; in quinta Scriptores e Regno Angliæ oriundi, & in postrema insererentur Viri illustres, qui in Ecclesia Orientali floruerunt.

M. Quod Gallos Scriptores in prima classe illustrium Virorum, qui nono Ecclesiæ saeculo doctrina & pietate præfulserunt, reposueris; juste ac sapienter fecisti. Abundavit quippe nono saeculo præ ceteris aliis nationibus Gallia Viri eruditio ne & sanctissima clarissimis, qui ad dilucidandas Controversias ex saeculo enatas de Sanctissimo Altaris Sacramento seu Corporis & Sanguinis Domini; de Prædestinatione & voluntate Dei salvandi homines, necnon de Cultu, qui Sanctorum Imaginibus deferri debet, præclara ediderunt Opera. Extiterunt etiam eodem saeculo in Galliis doctissimi Abbates & Monachi, qui ad fidei Catholicae defensionem, & Monasticæ Disciplinae observationem indefesso studio suam omnem curam, industrias, & eruditionem contulerunt.